

formynderiets bestyrelse (min.tid. side 279). Forsåvidt en giver eller arvelader udtrykkeligt måtte have bestemt, at en båndlæggelse helt eller delvis skulle ske ved indlevering af en bank- eller sparekassebog til overformyndieriet, ville overformyndieriet heller ikke afslå at modtage kontrabogen til bestyrelse. Herfra og til at tillade, at kontohavere i al almindelighed anbringer ledige papirer på bank- og sparekassebøger, således at bøgerne skal bestyres under overformyndieriet, er der imidlertid et stort spring. Indrømmelse af en sådan adgang ville være højst ubillig overfor overformyndieriet som pengeinstitut og bringe dets økonomi i fare. Overformyndieriet er indrettet på at forvalte dels aktiver (obligationer, aktier, pantebreve o. lign.), dels kontanter. De midler, som her er tale om, er i virkeligheden kontanter, og overformyndieriet må, hvis det økonomisk skal hvile i sig selv, som meningen er, nødvendigvis have adgang til ved forvaltningen af sådanne kontanter at indvinde en rentegevinst ved anbringelse af beløbene for egen regning. Man henleder herved opmærksomheden på de i bemærkningerne til lovforslaget givne oplysninger om, at administrationsgebyret kun kan dække ca. 22 pct. af overformyndieriets udgifter.

Overformyndieriet må derfor såvel for umyndige som for myndige kontohaveres vedkommende bestemt tage afstand fra en ændring i lovforslaget af den anførte art, hvis virkninger på overformyndieriets økonomi i alt fald vil være uoverskuelige og muligvis vil kunne blive skæbnsvangre.

Spørgsmålet om at lade lånebestyrelserne medvirke ved fastsættelse af udlånsrenten.

Det vil næppe være rigtigt at tildele lånebestyrelserne denne opgave. Lånebestyrelsernes hovedopgave er — bl. a. med støtte i deres lokale kendskab — sammen med overformyndieriet at bedømme den sikkerhed, panterne yder for lånene, hvorimod det må anses at ligge udenfor deres naturlige arbejdsfelt at medvirke ved fastsættelsen af lånerenten, bl. a. fordi de ikke kan have tilstrækkelig føling med rentemarkedet og dets svingninger. Forsåvidt det er udvalgets tanke, at renten skulle fastsættes som en enhedsrente gældende for alle udlån i en vis periode eller indtil videre, vil ordningen være vanskelig at praktisere, idet der kan tænkes at komme stærkt divergerende meninger frem fra de forskellige bestyrelser side. Hvis derimod det er tanken, at lånebestyrelsen skulle godkende rentens størrelse for det enkelte udlån, vil det kunne virke uheldigt, hvis lånsøgeren er personlig bekendt af et eller flere af medlemmerne.

Da det beløb, som overformyndieriet vil kunne udlåne, som nævnt vil blive af beskeden omfang, kan der næppe være nogen betænkelighed ved at overlade fastsættelsen af renten til overformyndieriet alene. Netop på grund af beløbets beskeden omfang vil markedets renteforhold blive bestemmende for den rente, som overformyndieriet kan forlange, hvorimod overformyndieriets rentepolitik ikke vil kunne få indflydelse af nogen som helst betydning på den rente, andre långivere kan forlange.

Overformyndieriets regnskab.

Overformyndieriets regnskaber for 1947—48 og 1948—49 vedlægges. Endvidere vedlægges et foreløbigt regnskab for 1949—50 uden specifikationer, som endnu ikke er endeligt udarbejdet. Heraf vil fremgå, at driftsregnskabet er forbedret med ca. 110 000 kr. i forhold til 1948—49, og at kapitalerne er steget med ca. 8 mill. kr. til 641 mill. kr.

Fordelingen af udlånene.

Der vedlægges en oversigt udvisende, hvor meget der er udlånt i København og de enkelte amter, antallet af låntagere samt — udenfor København og Københavns amt — fordelingen på by- og landejendomme. De store indfrielser i de sidste krigsåre og årene derefter har ikke blot nedbragt de udlånte beløb meget betydeligt, men har også, da overformyndieriet ikke har haft indflydelse på, hvilke arter af lån der blev indfriet, medført, at den nuværende fordeling af lånene aldeles ikke stemmer med den ved de sidste almindelige udlån i begyndelsen af 1930erne på grundlag af kontanternes fordeling på amtsråds kredsene lagte plan. Man har derfor tillige ladet opgørelsen omfatte året 1941, på hvilket tidspunkt indfrielserne endnu ikke havde antaget et ekstraordinært omfang.